

S-a întâmplat într-o joi

(fragment)

Text câștigător al concursului „dramAcum 5”, 2008

Spectacol-lectură la Teatrul Foarte Mic București, regia Alexandru Berceanu, aprilie 2008

Premieră la Teatrul „Ariel” Târgu Mureș, regia Rareș Budileanu, iunie 2010

Personaje:

Studenta	Secretara
Menajera	Vânzătoarea
Adolescentul	Elevul
Bătrânul	Pensionara
Șomerul	Taximetristul

Notă: Regizorul este liber să aleagă oricare dintre aceste monoloage, în orice combinație dorește, pentru a construi spectacolul.

Adolescentul:

O dată pe săptămână, joi, pleca de acasă. Lu' mama îi spunea că merge la Bridge.

Bridge e un local din centru, unde poți să joci cărți și tot felul de alte căcaturi. Într-o joi seară, am fost și eu la Bridge. Absolut întâmplător, că nu merg de obicei în bodega aia. E sub nivelul meu. Când ies, merg în chestii mai ca lumea. Da' uite că în seara aia de joi s-a nimerit să ajung acolo, la Bridge. Am văzut o grămadă de bărbați care jucau cărți la o masă lungă. Da' pe tata nu l-am văzut.

Am și uitat de faza asta. Doar că vineri l-am auzit cum spunea în bucătărie că a fost la Bridge și nu-mi venea să cred. Ba mai și spunea că a jucat Poker pe echipe și că a pierdut vreo 200 de mii. Și dădea detalii, tot felul de chichițe, fără nici o jenă, de mă minunam ce poate să-i iasă din gură. E super ciudat când îți auzi părinții spunând o minciună. De obicei, copiii spun minciuni și părinții se prind. De data asta a fost fix invers. Îmi venea să intru peste el în bucătărie și să-i spun „N-ai fost în niciun Bridge, mincinosule”. Cred că i-ar fi picat fața direct în farfuria cu ciorbă. Dar n-am făcut-o. Știți de ce? Că am vrut să investighez pe cont propriu unde se duce și ce face el în fiecare joi seara.

Cu investigatul am experiență. Acum vreo trei ani ne jucam la bloc de-a detectivii. Am urmărit-o vreo cinci luni pe mă-sa lu' Gelu. Se întâlnea prin baruri cu un tip mai tânăr, unu' care semăna la prima vedere cu ăla care prezintă meteo pe Proteve, da' după-aia, când te apropii mai tare, observai că are tot felu' de bube pe față. Numa' că în cazul nostru, nu prea aveai voie să te

apropii, că era riscu' să se prindă că-i urmărești și-atunci o cam făceai de oaie. Am făcut și poze și faze de-ăstea, i-am dat telefoane și i-am spus că dacă nu lasă un milion sub preșul de la intrarea din bloc, îi spunem lu' bărbatu-su ce face. De fapt, asta nu făcea nimic. Se întâlnea cu unu' care îi ghicea în cafea. În fine, dă-o dracu pe mă-sa lui Gelu. Oricum e o țărăncă proastă.

Acuma să mă-ntorc la povestea cu taică-miu. În următoarea joi, l-am urmărit. La șapte seara fix a ieșit din bloc. Eu m-am luat după el. Bineînțeles că am avut grijă să nu cumva să se întoarcă și să mă recunoască, așa că m-am îmbrăcat cu geaca de piele a lu' Știrbu' din unșpe B. Tipu' o închiriază cu 100 de mii pe seară. De obicei o împrumută ăia care vor să iasă în oraș cu vreo gagică și vor să o impresioneze sau așa. E chiar mișto geaca, te face să arăți plin de mister și în același timp sigur pe tine, ca un fel de macho sau așa.

În fine, eram cu geaca aia, la vreo 5 metri în spatele lu' taică-miu. A fost destul de greu să-l urmăresc, că mergea repede. Faza nașpa a fost că m-am blocat la un semafor. Până s-a făcut verde și am trecut strada, l-am pierdut din vedere. Și a trebuit să mă întorc.

Am așteptat să treacă o săptămână, să se facă iarăși joi. A fost super nașpa. Zilele treceau al dracu' de încet, parcă intenționat, ca să mă enervez eu. La un moment dat mi-a trecut prin cap să caut prin casă după indicii. Am scotocit prin toate sertarele, m-am uitat după pat, am umblat în cutia aia de rahat în care își ține el actele și facturile de la gaz, m-am uitat și în buzunarele de la sacourile lui din dulap. Am pierdut o grămadă de vreme, n-am găsit nimic, în plus, era să mă prindă când s-a întors într-o zi mai repede de la serviciu.

Într-o seară, când făcea baie, i-am luat mobilu' și am verificat toate sms-urile, toată agenda telefonică, toate numerele apelate. Nimic dubios.

În săptămâna aia, am chiulit de la meditațiile la mate. Banii i-am păstrat.

Am mai făcut și cumpărături pentru baba de la trei, i-am spus că s-a scumpit uleiul și zahăru' și celelalte căcaturi pe care m-a pus să i le iau, și așa m-am mai ales cu vreo 50 de mii. După aia, am fost la Internet Café cu Nicu de la parter. ăsta și-a găsit pe una din America pe un site din ăla de matrimoniale. Doar că nu știe o boabă de engleză, bou'. Așa că el îmi zicea ce să-i scriu lu' aia pe messenger, și eu îi traduceam ce răspundea gagică. Fac

chestia asta cam o dată pe săptămână și iau 100 de mii. De data asta am luat 150, că i-am trimis lu' aia două poze cu Nicu pe mail, că nici măcar de asta nu e în stare, handicapat'. Așa că joi dimineața deja strânsesem o sumă frumușică.

Mi-am permis să închiriez și geaca de piele a lu' Știrbu, vreau să zic că între timp scumpise tarifu, nenorocitu', că cică era sezon de vârf.

Faza e că totdeauna e bine să ai bani la tine când urmărești pe cineva, că nu se știe niciodată ce poate interveni. În casă, vă dați seama, era super nasol. Când mă întâlneam cu tata pe hol, îmi venea să-l strâng de gât și să-i spun „mincinosule”. Da' m-am abținut eroic. În fine, s-a făcut iarăși joi. Îmi tremurau picioarele numai când mă gândeam că o să aflu unde merge taică-miu. La șase jumate am ieșit din casă și m-am ascuns în scara blocului de vis-a-vis. La șapte fix a ieșit din bloc. L-am urmărit până în stația de troleu. Mă gândeam „în puii mei, numa' să nu se urce în vreun taxi”. Și exact asta a făcut. S-a urcat într-un taxi. Noroc că aveam bani destui la mine. M-am urcat și eu într-un taxi și i-am zis taximetristului să urmărească mașina în care era taică-miu. Taximetristu' se cam căca pe el, la început n-a vrut, cică e ilegal sau așa. Da' io i-am zis că în puii mei, eu îl plătesc să mă ducă, îi dau dublu cât e cursa, și dacă nu-i convine, o să iau alt taxi. Atunci a zis că bine, și s-a luat după taxiul în care era taică-miu, a intrat în nu știu câte depășiri, a fost ca-n filme, să mor io. La un moment dat, taxiul s-a oprit în fața unui bloc și taică-miu s-a dat jos.

L-am văzut cum intră în bloc, am coborât și eu și m-am luat după el. Am avut noroc că blocu' n-avea interfon și am reușit să intru. Am auzit cum deschide cu cheia un apartament de la parter. Am așteptat până a intrat și m-am dus la ușă. Am lipit urechea de ușă și am ascultat. Nu se auzea nimic. La un moment dat am vrut să apăs pe sonerie, dar m-am gândit că mai bine nu. Așa că am ieșit afară ca să văd dacă se poate vedea în casă.

Cum era la parter, se vedea destul de bine dacă te uitai cu atenție. Îmi bătea inima îngrozitor când m-am apropiat de fereastră. Mi-am aprins o țigară. Eu de obicei nu fumez, da' aveam la mine țigările lu' Blondu' de la mine din clasă, i le-am confiscat până îmi dă înapoi CD-ul ăla cu hiphop, nesimțitu', că-l ține de vreo două luni.

Blondu' spune că țigara e bună la stres, că face minuni. Așa că io am fumat vreo trei, una după alta, până am amețit și am prins curaj să mă uit la geam. Prin perdea am văzut o sufragerie cu televizor, canapea și masă, ca o sufragerie normală, cum avem și noi acasă.

Am văzut un sutien negru, cu dantelă, și ciorapi de-ăia mișto care sunt prinși de picior cu un fel de elastice, cu puncte argintii pe margine, și pantofi roșii din care ieșea o talpă.

Pe urmă am văzut-o pe EA. Era, pur și simplu, EA. Nu părea că ar fi bărbat. Și dacă n-o cunoșteai, nu-ți dădeai seama că e tata. Era de-a dreptul femeie.

Arăta mișto de tot. Frumoasă. Sexy de-a dreptul. Stătea pe canapea. Avea o tavă cu sandvișuri pe genunchi. Mânca și nu-și dezlipea privirea de televizor. Mișca dintr-un picior. Se vedea că pantofii îi sunt cam mici, în rest era perfectă. Zâmbea din când în când. Părea fericită. Și era frumoasă. Mai frumoasă ca mama.

Bătrânul

Poate ar trebui să vă spun cum a început totul. Era într-o joi dimineața, țin minte asta pentru că mă dusesem să cumpăr ziarul ăla cu răzuiești și câștigi, și ăla apare joia.

Am găsit un portofel pe jos. Din piele vișinie, nu foarte mare. Mai întâi am vrut să-l duc la poliție. Până la urmă, din curiozitate, m-am uitat să văd ce e înăuntru. Nu că aș fi vrut bani, jur că nici măcar nu m-am gândit la bani atunci când l-am văzut. Am vrut pur și simplu să văd ce ține un om într-un portofel. Noi aici n-avem portofele. Bani de pensie îi ținem în cutii de carton sau printre haine sau sub pat. Nici măcar nu erau mulți bani înăuntru, erau câteva bancnote, cred că nici măcar nu ajungeau să mănânci la restaurant cu ei. Am mai găsit două carduri, un abonament la cinematecă, niște timbre, bilete de tramvai sau de autobuz care erau tipărite în mai multe limbi... mă rog, presupun că ăla al cui era portofelu' făcea colecție... Ce mi-a plăcut cel mai mult au fost niște poze. Nu erau toate color. Cele mai multe erau alb-negru. Pe una era o fată tânără cu pistrui, cu părul strâns în coadă și cu o pălărie de pai pe cap. Pe altă poză, cu zimți, erau doi copii mici, de vreo 3-4 ani, în salopete, cred că era făcută undeva într-un studio. Alta era o poză de buletin, cu un băiat la vreo 25 de ani, cu pulover alb cu guler pe gât.

În altă poză era tot fata cu pistrui, numai că îmbătrânise între timp, era dată cu negru pe la ochi și era tunsă scurt. Poza asta era color. M-am tot uitat la pozele ălea, cred că vreo oră.

Nu pot să explic ce simțeam, era ceva frumos, ceva ce nu mai simțisem. Eu n-am avut niciodată o poză în portofel. De fapt, n-am avut prea multe poze. Și alea pe care le-am avut, s-au rătăcit. N-am dus portofelul la poliție. L-am luat cu mine. M-am întors la azil, am intrat în cameră, am scos pozele din portofel și le-am așezat pe noptieră.

Câteodată când mai intră femeia de serviciu prin cameră să facă curat se uită la poze și îmi spune că am nepoți frumoși. Atunci simt din nou ceva frumos. E ca și cum... ca și cum te-ar da la televizor când dai mâna cu un ministru sau cu președintele și toată lumea s-ar uita la tine.

La vreo două săptămâni după întâmplarea cu portofelul, ne-au dus în excursie la munte. Am mers vreo trei ore cu autocarul și când am ajuns ne-am dus la restaurant. Am stat, am mâncat, și la un moment dat doamna directoare a zis că trebuie

să plecăm, că s-a făcut târziu. Atunci am mers la cuier să-mi iau haina. Chiar lângă haina mea era un palton verde închis. Din buzunarul interior ieșea un portofel maro, destul de mare. În următoarea secundă, l-am băgat la mine-n buzunar. După ce am ajuns la azil, în camera mea, l-am desfăcut și am căutat poze. Am găsit o grămadă. Toate erau cu femei tinere, frumușele. Am zis să nu le înșir pe toate pe noptieră, că e prea încărcat. Așa că le-am luat și le-am lipit într-un caiet studentesc. De atunci, aproape în fiecare săptămână m-am întors la azil cu un portofel. Și în toate am găsit poze. Alb-negru sau color, cu zimți sau fără, de-ălea tip buletin sau puțin mai mari, cu oameni mai tineri sau mai în vârstă. Pe toate le-am lipit în caietul studentesc. Câte șase pe fiecare pagină. E ca un album. Seara, înainte de culcare, mă uit prin el. Până acum am strâns în total 74 de poze, din care patru sunt puse pe noptieră și 70 în caiet. Le-am pus și nume la oamenii de pe poze. Așa îi țin minte mai ușor. La început a fost greu să le țin minte pe toate, mai ales că unii au același nume. Nu putea să-i cheme pe toți altfel, pentru că eu nu cunosc 74 de nume diferite. Și-apoi, într-o familie, pe unii copii îi cheamă ca pe părinți sau ca pe bunici. În orice familie se repetă numele. Așa că în caietul meu sunt patru de Paul, trei de Daniel, cinci de Maria și tot cinci de Robert. Celelalte nume nu se repetă. Ca să îi țin minte mai bine, a trebuit să mă gândesc la încă ceva. Adică de exemplu Robert ăla blond cu șapcă sperie găinile cu motocicleta, Robert ăla mai grăsuț ia note proaste la matematică și Robert ăla slab din poza alb-negru vrea să ajungă aviator, da' părinții nu-l lasă. Acum o să mă întrebați ce am făcut cu portofelele. Sunt aici, la mine în dulap. Să știți că n-am luat nici un ban din ele. Doar o dată am luat dintr-unul, că am vrut să-mi cumpăr almanahul de la sfârșitul anului și n-aveam bani destui. Dar am pus banii înapoi când a venit pensia. Într-o zi o să le iau pe toate și o să le duc la poliție, să știți. Doar că s-au strâns cam multe și poate poliștii o să mă întrebe unde am găsit eu atâtea portofele. Sigur o să fie suspicioși, că așa sunt toți poliștii. Știu asta de la televizor. Am văzut multe știri în care apăreau poliști. Tot la televizor am văzut acum două săptămâni un film în care un om dispare în război și toată lumea îl crede mort. Când colo, el ajunge cu un vapor în America și se face bogat. După mai mult de douăzeci de ani, se întoarce în satul lui și își regăsește familia. Da' nimeni nu mai arată ca acum 20 de ani, așa că abia îi recunoaște. Mi-a plăcut filmul, dar să știți că am fost puțin trist. Mă gândeam că persoanele din poze, mai ales din ălea alb-negru cu zimți, sigur nu mai arată așa. Au îmbătrânit. Poate unii nici nu mai trăiesc. Da eu zic că sigur mai trăiesc, că altfel n-aș mai putea să vorbesc cu ele. Să știți că eu vorbesc în fiecare seară cu oamenii din poze. Încet-încet, m-am și împrietenit cu ei. Cu unii mai mult, cu alții mai puțin. Păi bineînțeles, că doar nu poți fi prieten la cataramă cu toată lumea. Ce, voi sunteți prieteni cu toată lumea? Vedeți? Pot să vă și spun un secret: E o femeie cu breton

și cu nasul lung, Emilia, pe care n-o prea înghit. Dar ea nu știe, că mă port frumos cu ea. Și mai e un bărbat cu barbă, Octavian. Pe ăla îl suspectez că învârte niște afaceri dubioase, așa că dau pagina mai repede când ajung la poza lui. În schimb, cel mai mult îi iubesc pe gemenii în salopete pe care i-am găsit în primul portofel. Unul e Paul și celălalt Daniel. Sunt tare cuminiți. Le-am luat și ramă, că ei stăteau pe noptieră, să fie mai aproape de mine și să-i văd mai des, și am zis că așa poză drăguță nu poate să stea să se umple de praf sau doamne ferește să vărs cafea pe ea, așa că merită o ramă. Și mai e Bianca, o fată creță, care e studentă sau cel puțin așa cred eu. Ea e pe prima pagină din album. Și pe ea o iubesc, aproape la fel de mult ca pe gemeni. Sunt copii tare buni și vreau și eu să le dau niște bani să-și cumpere ceva ce le place. Așa fac mulți de-aici de la azil. Când vin nepoții în vizită, le dau bani. Eu n-am la cine să dau. Eu cumpăr revista cu răzuiești și câștigi, unde poți să câștigi o excursie în Grecia cu autocarul pentru două persoane, la hotel de trei stele. De șapte ani o cumpăr și tot n-am reușit să câștig excursia. Deocamdată, nici nu vreau s-o câștig, că n-am cu cine să merg. Dacă mai trăia domnul Popescu, îl luam pe el. Domnul Popescu e câinele meu. M-au lăsat să-l țin aici cu mine, până când a murit de bătrânețe acum doi ani. De la azil nu vreau să merg cu nimeni, că toți se plâng că îi dor oasele sau că le țiue urechile sau că au tensiunea mare, și eu n-aș putea să stau o săptămână în Grecia cu cineva care se vaită mereu. Așa că m-am gândit să-i caut pe copiii ăștia din poze. Dacă o să câștig, o să iau pe unul din ei cu mine. Sau îi trimit pe doi în locul meu, da nu prea aș vrea asta pentru că și eu vreau să văd Grecia și mă chinui de șapte ani să câștig. E tare frumos în Grecia. Am decupat niște poze cu insula Creta din ziar și le-am lipit în caietul studentesc în care sunt și pozele. Ieri sau alaltăieri, la alimentara asta de-aici, am văzut că aveau niște plase pe care era o femeie care făcea plajă și sus scria G-R-E-E-C-E, adică Grecia. M-am gândit că poate-o fi un semn și o să câștig la răzuiești și câștigi. În orice caz, până câștig, o să încerc să dau de copiii ăștia. Sigur s-au făcut mari. La început, m-am gândit că aș putea să lipesc pe stâlpi niște afișe cu pozele lor, să întreb dacă i-a văzut cineva. Dar după aia m-am gândit că poate nu e o idee așa de bună, că dacă o să vadă poza pe stâlp o să creadă că îi caută poliția și o să se sperie. Așa că l-am întrebat pe băiatul ăla care mai vine să ne aducă ziare de locuri unde pot să găsec mulți oameni tineri. A spus că locurile unde sunt cei mai mulți oameni tineri sunt barurile. Așa că o să mă duc în fiecare bar și o să întreb tinerii de acolo dacă nu cumva îi cunosc pe copiii ăștia. Uite, o să vă dau și vouă niște poze, poate îi cunoașteți sau poate i-ați văzut undeva. Tare frumoși sunt, nu-i așa? Cred că dacă l-aș găsi măcar pe unul dintre ei, aș simți ceva ce nici nu se poate descrie. Aș simți cam cum simt oamenii care primesc medalii de la președintele Americii și îi aplaudă toată lumea.